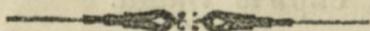

196/
II

ОТЧИСЛЕНА

ОТЧЕ НАШЪ.

Госпожа А. единъ день като ся разговаряше съ малкый-тъ Георгій за молитвъ-тъ, рече му, че трѣбува всякога да ся моли отъ сърдце; сирѣчь да чувствува и да разумѣва що казува въ молитвы тѣ си. Георгій изведиъжъ и съсь всичкѣ-тъ си дѣтинскѣ простотѣ отговори: Мамо, кога казувамъ всякѣ сутринѣ и вечеръ, *Отче нашъ*. азъ не ся моля отъ сърдце.

Майка. Може, сыно, причина-та на това да е, че не разбирашь което говоришь. Искашъ ли да ти истълкувамъ тѣзи божественнѣ молитвъ за да можешъ за напрѣдъ да разбирашь значеніе-то ѳ, и да ся молишь всякога отъ сърдце?

Георгій. Искамъ, мамо, ако имашъ врѣме.

Майка му повикува и другы-тъ си дѣца, и начнува да имъ говори за тойзи важенъ прѣдметъ.

Майка. Кажы, Георгіе, *Отче нашъ*.

Георгій, (высоко). Отче нашъ, иже еси на небесѣхъ, да святится имя твое: да приидеть царствіе твое: да будетъ воля твоя, яко на небеси, и на земли: хлѣбъ нашъ насущный даждь намъ днесъ: и остави намъ долги наша, якоже и мы